
divided into three groups based on the type of surgery they underwent: orthopedic, abdominal and gynecological. Pain was measured at three intervals: upon admission, 8 hours after surgery and 16 hours after surgery. Non-opioid analgesics, low opioid analgesics and heavily opioid analgesics have been used as pharmacological methods. Non-pharmacological pain management methods had also been used (change of positions, apparatus).

Results: Most of the respondents had an average age of 69.3 years, mostly female ($p = 0.019$). The highest mean value of the Pain Assessment Scale at admission is ($M = 6.68$), while the lowest after 16 hours ($M = 2.99$), in all degrees of measurement. It is evident that the most ketonal ($p = 0.000$) is applied to orthopedic surgeries of non-opioid analgesics, while there is no statistically significant difference in the use of non-opioid analgesics for abdominal ($p = 0.606$) and gynecological ($p = 0.052$). Non-pharmacological measures are significantly higher in orthopedic surgery ($p = 0.000$).

Conclusion: The results of the study emphasize the importance of the continuous assessment of the postoperative pain in order for patients to get effective analgesia in time.

Key words: analgesia, pain, patient, pain scale, postoperative pain

TJELESNA AKTIVNOST KOD MEDICINSKIH SESTARA OŽB POŽEGA

Josipa Grbeš¹, Božica Lovrić¹, Ivana Vidović¹

¹ Opća županijska bolnica Požega, Požega, Hrvatska
josipa.grbes@gmail.com

Sažetak

Uvod: Tjelesna aktivnost pokazuje brojne zdravstvene koristi: snižen rizik od nastanka kardiovaskularnih bolesti, uspostavljanje kontrole nad povišenim krvnim tlakom, smanjuje rizik od nastanka pretilosti, smanjen rizik od nastanka dijabetesa tipa II, manji rizik protiv malignih oboljenja, smanjen rizik od pojave maligniteta, jačanje skeletnih mišića.

Cilj: ispitati opseg tjelesne aktivnosti kod medicinskih sestara i tehničara na radom mjestu te navikama bavljenja tjelesnim aktivnostima u slobodno vrijeme.

Metode: U istraživanju je sudjelovalo 107 medicinskih sestara i tehničara Opće županijske bolnice Požega. Istraživanje je provedeno anketiranjem ispitanika, a anketni upitnik se sastojao od sociodemografskih podataka te modificiranom verzijom Baeckovog upitnika tjelesne aktivnosti.

Rezultati: Pokazalo se kako se većina sudionika ne bavi nikakvom tjelesnom aktivnošću (78,52%), ($p = 0,656$). Pronađene su razlike u tjelesnoj aktivnosti s obzirom na spol pri čemu je vidljivo kako se ispitanici češće bave sportom, od ispitanica ($p < 0,001$). S obzirom na znojenje tijekom obavljanja tjelesnih aktivnosti postoji razlika s obzirom na dobne skupine ispitanika između 20 do 30 godina i skupine ispitanika s više od 50 godina ($p = 0,012$) te skupine ispitanika u dobi od 31 do 40 i skupine ispitanika u dobnoj skupini s više od 50 godina ($p = 0,002$). Razlike su vidljive i između skupina ispitanika u dobi od 41 do 50 i s više od 50 godina ($p = 0,033$).

Statistički je potvrđeno kako se znatno više ispitanika s visokom stručnom spremom bavi sportom, za razliku od ispitanika sa srednjom stručnom spremom, gdje znatno manji broj ispitanika tvrdi kako se bavi sportom ($p = 0,032$).

Zaključak: Ukupna tjelesna aktivnost medicinskih sestara i tehničara nije zadovoljavajuća.

Ključne riječi: medicinska sestra, posao, slobodno vrijeme, tjelesna aktivnost